

Arrest

nr. 221 058 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CEUNEN, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 maart 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 november 2018 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.03.2018 werd ingediend door :

[…]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Betrokkene beroept zich op het feit dat zij reeds meer dan zeven jaar in België zou verblijven en dat zij reeds tweemaal een asielaanvraag indiende waarbij de laatste geweigerd werd op 31.07.2013. Gezien het administratief dossier van betrokkene geen asielaanvragen bevat en gezien de voorgelegde stukken een andere geboortedatum vermelden, werd vastgesteld dat betrokkene zich de identiteit probeert aan te meten van B.K., geboren op 09.09.1991, die effectief zeven jaar in België verblijft, twee asielaanvragen indiende waarvan de laatste op 31.07.2013 werd geweigerd maar die bij een derde asielaanvraag erkend werd als vluchteling en momenteel in het bezit is van een B-kaart. Betrokkene maakt onterecht gebruik van verschillende stukken die haar niet toebehoren. Het gaat met name om de Guinese identiteitskaart op naam van B., K., geboren op 09.09.1991, de voorgelegde arbeidskaart C, geldig van 25.02.2012 tot 24.05.2013, het voorgelegde arbeidscontract d.d 03.12.2012, het huurcontract en de getuigenverklaringen. We stellen dus vast dat al deze stukken toebehoren aan de genaamde B.K., geboren op 09.09.1991, erkend als vluchteling van Guinese herkomst en in het bezit van een B-kaart en niet aan betrokkene. We stellen dus vast dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis bewust tracht om de Belgische overheid te misleiden door zich een verblijfsgechiedenis aan te meten die de hare niet is en haar niet toebehorende documenten voor te leggen; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “*fraus omnia corrumpit*”. De enige voorgelegde attesten die betrekking hebben op betrokkene zélf zijn de geboorteakte van haar zoon en de verblijfskaarten van haar familieleden. Alle andere stukken hebben betrekking op de andere B.K..*

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 15.02.2011 een visumaanvraag indiende te Dakar, samen met haar zussen O. en F., in het kader van een gezinshereniging met haar vader, dhr. B.A.B. (R.R. ...). Haar visumaanvraag werd echter geweigerd. Uit het administratief dossier blijkt niet (en betrokkene toont dit ook nergens aan) wanneer zij naar België kwam. Haar eerste bewijs van aanwezigheid op het Belgische grondgebied is de aanvraag 9bis ingediend op 30.07.2013, die geweigerd werd op 06.01.2014 en gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03.03.2014.

Een tweede aanvraag 9bis ingediend op 23.06.2014 werd niet in overweging genomen door de gemeente omwille van een negatieve woonstcontrole.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar ouders, haar broers en haar zussen legaal op het Belgisch grondgebied. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt inderdaad dat haar vader, B.A.B. (R.R....), evenals haar broers en zussen – B. O. (R.R....), B.M.A. (R.R. ...), B.H. (R.R. ...), B.M.Y. (R.R. ...), B.S. (R.R....) en B.F. (R.R. ...) – inderdaad over verblijfsrecht beschikken. Haar moeder, mevrouw B.H. (R.R. ...) beschikt niet over verblijfsrecht. Echter, deze vaststelling kan niet weerhouden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Verder merken we op dat uit het administratief dossier blijkt dat haar vader reeds sinds 2002 in België verblijft en haar moeder sinds 2009 en dit terwijl

betrokkene pas in 2013 (eerste objectief bewijs van aanwezigheid in het administratief dossier) naar België kwam. Betrokkene blijkt aldus perfect in staat om gedurende langere tijd gescheiden te leven van haar ouders.

Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar (eerste objectief bewijs van aanwezigheid in België is in 2013) in Guinee en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar zoon in België geboren is en België ziet als zijn enige thuisland.

Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf en evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het dat haar kind minder dan vijf jaar oud is, dat hij sterk afhankelijk is van zijn moeder en dat reizen met een kind van deze leeftijd en vooral de stressvolle situatie die daarbij komt kijken een negatieve impact kan hebben op de ontwikkeling van haar zoon. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar zoon niet in staat is om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en op artikel 9. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) dient opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een scheiding omdat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zowel moeder als zoon geldt zodat het kind niet van zijn moeder gescheiden worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel

bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat geweld tegen vrouwen en meisjes in Guinee alomtegenwoordig zou zijn en dat de meest frequente schending van de vrouwenrechten de vrouwelijke genderverminking is.

Betrokkene wijst erop dat de kans groot is dat zij deze praktijken moet ondergaan gezien de eeuwenoude gebruiken in Guinee. Echter, we stellen vast dat het hier om een loutere bewering van betrokkene gaat. We merken op dat betrokkene geen attest voorlegt waaruit blijkt of zij al dan niet besneden is. Bovendien stellen we vast dat betrokkene geboren en getogen is in Guinee waar zij haar hele kindertijd doorbracht én dit in afwezigheid van haar vader, die reeds in 2002 naar België kwam. Bovendien heeft betrokkene bij haar aankomst in België géén asielaanvraag ingediend op basis van deze eventuele problematiek. We stellen dan ook vast dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Guinee problemen zal ondervinden op dit vlak. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ook de verwijzing naar de toestand in Guinee (waar vrouwen gediscrimineerd zouden worden en waar vrouwen geen aanspraak zouden kunnen maken op mensenrechten) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen enkel persoonlijk bewijs levert dat haar leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). We verwijzen nogmaals naar het feit dat betrokkene haar hele kindertijd in Guinee doorbracht en dat terwijl haar vader sinds 2002 in België verblijft en haar moeder sinds 2009. Betrokkene maakt het dan ook niet aannemelijk dat zij in Guinee ernstige problemen zou ondervinden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat zij zich niet alleen en vrij zou mogen begeven naar het consulaat van Conakry om daar de aanvraag in te dienen. Echter, het gaat hier weer om een loutere bewering van betrokkene die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs en bovendien tegengesproken wordt door de objectieve informatie uit haar administratief dossier. Daaruit blijkt namelijk dat zij op 15.02.2011, haar beide ouders waren op dat ogenblik reeds in België, een visumaanvraag indiende bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Dakar.

Betrokkene blijkt aldus perfect in staat zich alleen en vrij te begeven naar Dakar te Senegal vanuit Guinee.

Betrokkene maakt het dan niet aannemelijk dat zij niet kan richten tot de Belgische vertegenwoordiging die zich nu te Conakry bevindt.

Wat betreft haar verklaringen rond tewerkstelling, met name het feit dat zij in het bezit was van een arbeidskaart C en dat haar vorige beroep, nl. schoonmaker bij mensen thuis, een knelpuntberoep is, merken we op dat de voorgelegde attesten (de arbeidskaart C, het arbeidscontract en bijhorende loonfiches en de getuigenverklaringen omtrent haar tewerkstelling) niet op haar betrekking hebben maar op haar naamgenote, wiens documenten betrokkene onterecht in haar eigen voordeel probeert te gebruiken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden.

Hetzelfde dient opgemerkt te worden in verband met het voorgelegde huurcontract waarbij zij beweert dat zij terug bij haar ouders gaan wonen is omdat zij de huur niet meer kon betalen door het verlies van haar machtiging om te mogen werken. Echter, het huurcontract staat niet op naam van betrokkene en evenmin betrokkene toont niet aan dat zij hier ooit tewerkgesteld was. Betrokkene neemt hier nogmaals

een loopje met de waarheid door documenten van iemand anders voor te leggen om hieruit zelf voordeel te putten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene ten zeerste werk gemaakt heeft van haar integratie waarbij zij zich wel degelijk geprofileerd zou hebben, dat zij inspanningen geleverd zou hebben om minstens één van de landstalen zo snel mogelijk te leren, zij zou de Franse taal reeds beheersen, dat zij graag onafhankelijk zou willen leven, dat zij zou staan te popelen om in het legale arbeidscircuit te stappen, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben en dit op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat er aan haar integratie geenszins kan getwijfeld worden, dat het onomstotelijk zou vaststaan dat zij hier sociale banden heeft en dat zij het centrum van haar belangen hier opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve wijzen we er nogmaals op dat de voorgelegde integratiestukken geen betrekking hebben op betrokkene zélf maar op een naamgenoot. Betrokkene legt geen enkel integratiestuk voor dat daadwerkelijk van haarzelf is."

1.3. Op dezelfde datum werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Naam, voornaam: B., K.

geboortedatum: 21.12.1992

geboorteplaats: C.

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

B.A.B., geboren op 23.08.2013, nationaliteit: Guinee

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 EVRM en art. 8 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldighéidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 EVRM. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199,8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste stelt verwerende partij dat verzoekster zich een identiteit probeert aan te meten van mevr. B.K. met geboortedatum 09/09/1991, door middel van het bijbrengen van stukken en beweringen die betrekking hebben op deze persoon.

Echter heeft verzoekster de overheid niet moedwillig willen misleiden en is zodoende het beginsel 'fraus omnia corrumpit' niet op haar van toepassing.

Verzoekster wenst te verduidelijken dat het om een vergissing van haar raadsman gaat.

Er zijn immers 2 dossiers op het kantoor van haar raadsman, beiden gekend onder B.K. Verzoekster en B.K. geboren op 09/09/1991 zijn schoonzussen. Verzoekster is de zus van de echtgenoot van mevr. B.K. geboren op 09/09/1991.

Gezien het niet meteen duidelijk was dat dit twee afzonderlijke dossiers waren, heeft de raadsman van verzoekster stukken uit het dossier van de inmiddels geregulariseerde mevr. B. aangewend om het regularisatieverzoek conform 9bis Vw. van verzoekster op te stellen.

Hierdoor is het verzoekschrift deels foutief opgesteld en zijn er stukken in de stukkenbundel beland die verzoekster niet toebehoren. Het betreft namelijk de stukken 2 en 7-15. Het verzoekschrift werd op basis van de stukken opgesteld, daardoor kloppen de beweringen omtrent haar verblijf, asielaanvragen, werksituatie en het huren van een verblijfplaats in het verzoekschrift dus ook niet.

Verzoeksters' raadsman schreef verwerende partij hierover aan per e-mail dd. 4/01/2019 en verzocht haar om de beslissing op te schorten zodat zij een nieuw regularisatieverzoek kon opstellen met correcte informatie, (stuk 2)

Verwerende partij stelde dat 'de inventarisstukken volledig geïntegreerd zijn in het verzoekschrift en dat er dan ook geen sprake kan zijn van een vergissing', (stuk 3)

Dit klopt uiteraard aangezien een verzoekschrift opgebouwd dient te worden vanuit de stukken die voorhanden zijn.

Echter heeft verzoekster, noch haar raadsman enige frauduleuze intenties gehad en is de" foutieve informatie die gegeven werd in het regularisatieverzoek louter gebaseerd op het verwisselen van twee dossiers op kantoor.

Ten tweede beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2^e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene, en kan zij buitengewone omstandigheden inroepen.

In casu is er het feit dat verzoekster al ruime tijd gevlucht is uit Guinee omwille van ernstige problemen waardoor haar fysieke vrijheid en integriteit dreigden te worden aangetast.

Dat verzoekster bij terugkeer onderworpen zal worden aan het eeuwenoud gebruik van de gendermutilatie in Guinee. Het treft immers 97% van de vrouwen tussen de 15 en de 49 jaar in Guinee, haar verwestering is reden te meer om haar te onderwerpen aan deze praktijk.

Dat de vermindering van de genitaliën kan leiden tot het psychisch en fysiek lijden van de betreffende vrouw. Dit kan zelfs de dood tot gevolg hebben.¹

Volgens de Europese richtlijnen met betrekking tot de asielverlening aan vrouwen die ten prooi kunnen vallen aan deze gendermutilatie, moeten de lidstaten een gendergevoelig opvangbeleid garanderen en moeten speciale procedures opgesteld worden bij het opvangen van bepaalde kwetsbare groepen zoals meisjes en vrouwen die geconfronteerd worden met gendermutilatie.² Dit dient tevens van toepassing te zijn op het beschermen van potentiële slachtoffers bij het voeren van andere verblijfsprocedures in België.

VGV moet erkend worden als een vorm van vervolging en men verplicht de lidstaten om internationale bescherming te bieden aan betrokken personen.

Dat naar analogie kan beslist worden dat verzoekster zich in de vereiste buitengewone omstandigheden bevindt.

Bijgevolg werpt verzoekster terecht ook de schending van de artikelen 3 EVRM op in samenhang met de voormelde middelen.

Daarenboven dient er bij een weigeringsbeslissing een grondige toetsing van een mogelijke schending van art. 3 EVRM te gebeuren.

Artikel 3 EVRM waarborgt het verbod op foltering en onmenselijke en vernederende behandeling. De actuele veiligheidssituatie in Guinee is nog steeds alarmerend, alsook de humanitaire situatie. Er doen zich steeds vaker etnische en religieuze spanningen voor.

Ten derde haalt verwerende partij aan dat de familiebanden die verzoekster aanhaalt met haar broers en zussen, die allen reeds geregulariseerd werden, haar niet belemmeren om terug te keren naar haar land van herkomst om de regularisatieaanvraag aldaar in te dienen. Tevens stelt zij dat het feit dat haar zoonje alhier geboren werd en reeds meer dan 5 jaar vertoeft ook geen reden is om de aanvraag niet in het land van herkomst te doen.

De zussen en broer van verzoekster hebben allen verblijfsrecht in België, de hele familie B. woont alhier en heeft zich hier gevestigd. Het kind van. verzoekster kent enkel zijn tantes en nonkels in België. Tevens is hij nog nooit in een ander land geweest.

Verzoekster heeft vooralsnog geen naaste familie meer in Guinee.

Het indienen van een regularisatieverzoek zou een scheiding van haar familie en kind betekenen, hetgeen voor verzoekster een zeer moeilijk te verwerken trauma betekenen.

Daarenboven loopt ze een risico op schending van art. 3 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 3 en artikel 5 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motiveringen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.1.2. Waar verzoekster na een theoretische uiteenzetting in eerste instantie aanvoert dat zij in het kader van haar regularisatieverzoek per vergissing stukken voorlegde met betrekking tot een andere persoon, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing dat deze vaststelling de verwerende partij niet heeft belet om de aanvraag ten gronde te onderzoeken. Of verzoekster al dan niet de overheid heeft willen misleiden, is geen doorslaggevend motief in de eerste bestreden beslissing, zodat het niet nodig is hier verder op in te gaan.

Verzoekster voert vervolgens aan dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan waardoor zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België heeft ingediend. *In concreto* wijst zij op het risico op besnijdenis dat zij loopt als vrouw in Guinee. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat op dit element werd ingegaan door de verwerende partij, die motiveerde als volgt:

“Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat geweld tegen vrouwen en meisjes in Guinee alomtegenwoordig zou zijn en dat de meest frequente schending van de vrouwenrechten de vrouwelijke genderverminking is.

Betrokkene wijst erop dat de kans groot is dat zij deze praktijken moet ondergaan gezien de eeuwenoude gebruiken in Guinee. Echter, we stellen vast dat het hier om een loutere bewering van betrokkene gaat. We merken op dat betrokkene geen attest voorlegt waaruit blijkt of zij al dan niet besneden is. Bovendien stellen we vast dat betrokkene geboren en getogen is in Guinee waar zij haar hele kindertijd doorbracht én dit in afwezigheid van haar vader, die reeds in 2002 naar België kwam. Bovendien heeft betrokkene bij haar aankomst in België géén asielaanvraag ingediend op basis van deze eventuele problematiek. We stellen dan ook vast dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Guinee problemen zal ondervinden op dit vlak. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster herhaalt in het middel haar vrees voor besnijdenis, maar voert geen enkel argument aan waarom hogerstaande motivering onjuist, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Ook waar verzoekster artikel 3 van het EVRM inroept, beperkt zij zich, zoals in de eerste bestreden beslissing reeds werd vastgesteld, tot een zeer algemene verwijzing naar etnische en religieuze spanningen. Zij maakt daarmee niet aannemelijk dat ten onrechte werd geoordeeld dat zij de band met haar persoon niet aannemelijk maakt.

Waar verzoekster aanvoert dat zij broers en zussen heeft in België, werd in de eerste bestreden beslissing geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster benadrukt het hier niet mee eens te zijn; zij toont daarmee echter niet aan dat er een band van afhankelijkheid bestaat die ertoe zou leiden dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn. Wat betreft haar zoon, motiveert de bestreden beslissing:

“Het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf en evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het dat haar kind minder dan vijf jaar oud is, dat hij sterk afhankelijk is van zijn moeder en dat reizen met een kind van deze leeftijd en vooral de stressvolle situatie die daarbij komt kijken een negatieve impact kan hebben op de ontwikkeling van haar zoon. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar zoon niet in staat is om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en op artikel 9. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Wat betreft het aangehaalde artikel 9 (scheiding kind en ouders) dient opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een scheiding omdat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zowel moeder als zoon geldt zodat het kind niet van zijn moeder gescheiden worden.”

Met het opnieuw verwijzen naar deze elementen, toont verzoekster weliswaar aan het eens te zijn met deze beoordeling, doch toont zij echter niet aan dat de aangevoerde rechtsregels geschonden werden, noch dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid heeft overschreden.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

*“2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel
Verzoekster roept ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.*

*Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.
(R.v.St. n°82.301 van 20/09/1999, RvVn°43.735 van 25/05/2010, RvVn°28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)*

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster vele jaren ongemoeid werd gelaten en zij daardoor uiteraard geen geldig paspoort meer kan voorleggen op basis van art. 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, en dat verzoekster om die reden het land zouden moeten verlaten.

Dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster na lange tijd in België vertoeft te hebben en daarbij zeer goed geïntegreerd is, er nog een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd wordt.

Dat verzoekster reeds lange tijd in België is en dan ook een verblijfsrecht meent te kunnen doen gelden op basis van haar langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekster nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoekster immers al vele jaren in België heeft verbleven.

Dat omwille van de behandelingsduur van de aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoekster ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt haar nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekster de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dient te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.2. Verzoekster acht het in het tweede middel kennelijk onredelijk om haar na een jarenlang verblijf een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Vooreerst stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoeksters regularisatieaanvraag dateert van 23 maart 2018 en dat op 23 november 2018 een beslissing werd genomen. Verzoekster toont niet aan dat zij in het verleden enig recht op verblijf heeft gehad, of dat in haren hoofde door de verwerende partij een gerechtvaardigd vertrouwen werd gewekt.

Verzoekster diende zich ervan bewust te zijn dat zij zich in een precare verblijfssituatie bevond en heeft in het verleden klaarblijkelijk weinig stappen ondernomen om haar verblijf te regulariseren. In de eerste bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom de aangevoerde buitengewone omstandigheden geen reden vormen waarom de aanvraag in België kan worden ingediend. De Raad acht het te dezen dan ook niet kennelijk onredelijk om naar aanleiding van deze vaststelling tezelfdertijd te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster voert geen andere elementen aan waarmee bij de afgifte van het bevel alsnog rekening had moeten worden gehouden.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT